

den først til Landbrugsministeriet, derefter til Landbrugskonsulenten i London og saa til det kgl. Landhusholdningsselskab. Der var lagt saadan i Kakkellovnen, at jeg tilsidst fik den i Hovedet igen med saa uforkammet og personlig en Tilrettevisning, at man vistnok meget sjældent i den Slags Kredse læser noget lignende. Men det var en Fejl, jeg havde begaaet, og jeg maatte jo tage den over Næsen, jeg fik.

Det karakteristiske ved denne Sag er imidlertid — og det vedkendte min nærmeste foresatte i Ministeriet sig, sidste Gang jeg talte med ham —, at min foresatte lod Indberetningen passere de Myndigheder, som denne Sag berørte særlig ilde, for at jeg skulde faa denne Overhaling. Det var min nærmeste foresatte, han, der skulde være min Ven, som handlede saaledes. Han har selv vedgaaet, at han sendte Indberetningen af den bestemte Grund til de forskellige Myndigheder. Det blev nu ogsaa fremdraget her af det ærede Medlem for Højrup. Og da det er det eneste Punkt, som jeg i Øjeblikket kan sige er sandt i Fremstillingen, har jeg villet fremdrage det og gøre Rede derfor. At jeg overfor Landsmænd i Argentina i noget som helst Forhold, hvor de trængte til min Hjælp, har stillet mig uvenligt eller saaledes, at jeg ikke hjalp dem, hvor jeg kunde, det er i den Grad falsk, at jeg er lige ved at bruge et Udtryk, som jeg vilde blive stoppet for af Formanden. Derfor vil jeg beholde det for mig selv. Men her bagved mig sidde adskillige danske Argentinere, der ville forbavses ved at høre saadanne Udtalelser, at jeg skulde have sagt til en Mand, at han var Tysker osv. osv. Jeg er ikke ganske sikker paa, at jeg tænker paa den samme Mand, som det ærede Medlem sigter til, men hvis det er den Mand, jeg tænker paa, vil jeg sige, at for hans Familie har jeg gjort overordentlig meget, og det sidder der her Folk, der kunne bevidne. Fra det første danske Firma og til den sidste bluseklædte Arbejder er der ikke et eneste Menneske, der vil staa frem og sige, at medens jeg sad som Konsul derovre, fik vi ikke vore Ting gjort, han har afvist os, været grov osv.

Det forholder sig heller ikke saaledes, som det ærede Medlem siger, at jeg har nægtet at underskrive sammen med en bestemt Mand. Jeg har nægtet at sidde i Kommission med en bestemt Mand, og det var min Ret og Pligt at nægte det. De Smudsblade, hvorfra det ærede Medlem synes at have taget en god Del af det

ganske løse, som han fremførte, har jeg hjemme og skal forelægge dem for Kommissionen eller, om de Herrer ville, her i Tinget. Jeg vil saa spørge, mine Herrer, om jeg skal sætte mig som dansk Konsul i Kommissionen sammen med en Mand, der kan skrive paa den Maade.

Hvad vil det sige, disse Skrivelser, der ere komne ind til det ærede Medlem? Vare de underskrevne med Navn, eller var det Anonymer eller Pseudonymer? Det ærede Medlem nikker; men saa skulde han være kommen frem med dem, ladet dem aftrykke i Bilag til denne Forhandling, ligesom jeg har gjort med mine Ting. Men han kan jo komme frem med dem enten her eller i Kommissionen. At det skulde være noget nyt, det ærede Medlem der fortalte, maa de Herrer ikke tro, det er det aldeles ikke. Det er noget, der hænder i Udenrigsministeriet og maa hænde mangfoldige Gange. Jeg kan endog sige, at der er ikke en Konsul og navnlig ikke en Konsul, der arbejder, for hvem det ikke er hædet. Der er flinke Folk derovre, men der er ogsaa Pak derovre. Der er Mennesker, der gøre sig Fornøjelse af at skrive til Udenrigsministeriet og klage selv over de dygtigste Konsuler. En Klage i og for sig har ikke Spor at sige. Der er ikke med Rette til Udenrigsministeriet kommet en eneste Klage over mig. Der er aldrig — jeg har udtrykkelig spurgt i Udenrigsministeriet — hverken fra handlendes eller Producenters Side kommet nogen Klage ind over mig.

Jeg har forelagt Dem her i Bilagene noget af den Vurdering, som er bleven ydet mig. Det kan ikke hjælpe, det ærede Medlem vil komme her og fremstille min Embedsførelse derude som daarlig. Det skulde det ærede Medlem hellere lade være at prøve paa. For det første, fordi det ærede Medlem ikke har mere Begreb om Konsulatstjeneste end min gamle Hat . . .

Formanden: Det ærede Medlem burde vælge en smagfuldere Lignelse.

Forslagsstilleren (Fraenkel): Jeg beder da om Undskyldning, min Mening er, at man faar ikke Begreb om Konsulats-tjenesten, fordi man pludselig bliver Udenrigsminister. Det ærede Medlem skulde hellere lade være at røre ved det.

Saa var hans Stilling meget bedre, da han kom ind paa mine økonomiske Forhold og sagde, at de vare daarlige. Ja, de vare daarlige og maatte være det paa det Tidspunkt. Det kunde slet ikke